

række tænkt på gågader, men også pladser, torve og lignende arealer vil kunne falde ind under denne kategori.

Sti omfatter kun sådanne stier, som falder ind under definitionen i § 1, stk. 2, men ikke stier, som udgør en del af den offentlige vej, f. eks. cykelstier. Forpligtelser efter stk. 1 kan ikke pålægges grundejere med hensyn til vejrabatter, grøfter — bortset fra forpligtelsen efter § 12 til at renholde grøfter for alt, der kan hindre vandets frie løb — vejskråninger og arealer udlagt til beplantning. Tilstedeværelsen af sådanne offentlige vejarealer mellem ejendom og fortov og sti m. v. fritager imidlertid ikke for forpligtelser med hensyn til det ud for ejendommen beliggende fortovs- og stiareal eller andet færdselsareal sidestillet hermed.

Vejbestyrelserne vil kunne bestemme såvel, at kun en enkelt eller to af de omhandlede forpligtelser skal pålægges grundejerne som det nærmere omfang af hver enkelt af forpligtelserne. En begrænsning af forpligtelserne vil eksempelvis kunne være rimelig i tilfælde, hvor fortov er inddraget til offentligt parkeringsareal.

Det fastslås i *stk. 2*, at grundejerforpligtelser efter stk. 1 højst kan omfatte 10 m af det nærmest ejendommen beliggende færdselsareal. Bestemmelsen er i det væsentlige i overensstemmelse med gældende politivedtægter.

Det fastslås endvidere, at gangtunneler, gangbroer og trapper hertil ikke skal betragtes som fortovs- eller stiareal. Begrundelsen herfor er, at snerydning m. v. af sådanne vejarealer vil betyde en urimelig belastning for den grundejer, ud for hvis ejendom tunnelen eller broen befinder sig.

Bestemmelsen i *stk. 3* tilsigter at muliggøre, at grundejerforpligtelserne inden for en kommunes grænser bliver de samme, hvad enten det er amtsrådet eller kommunen, der er vejbestyrelse.

Til § 6.

I henhold til § 51, stk. 2, i normalpolitivedtægt for købstæder og landdistrikter af september 1968 påhviler der ikke den grundejer, der efter lovgivningen, en i medfør af denne truffet bestemmelse eller en aftale med det offentlige ikke kan opnå direkte adgang til den offentlige vej, nogen pligt til at renholde vejen. En tilsvarende bestemmelse findes i § 58, stk. 2, i politivedtægt for København (justitsministeriets bekendtgørelse nr. 430 af 21. november 1967). En hertil i det væsentlige svarende begrænsning af de forpligtelser, der efter § 5 kan pålægges grundejerne, herunder såvel pligten til snerydning,

til at foretage foranstaltninger mod glat føre som til at foretage renholdelse, er indeholdt i *stk. 1*.

Det er en forudsætning for fritagelsen for grundejerforpligtelserne, at ingen form for adgang til vejen er tilladt. Såfremt en ejendoms adgangsforhold er begrænset, men adgang ikke er fuldstændig forbudt — gående adgang eksempelvis tilladt — kan forpligtelser efter § 5 pålægges.

Bestemmelsen i *stk. 2* er et udslag af det princip, der ligger bag bestemmelsen i § 4, stk. 2, i lov om gader, veje og vandløb i København af 14. december 1857 som ændret ved lov nr. 85 af 31. marts 1926. I analogi med førstnævnte bestemmelse har en i princippet tilsvarende regel været gældende i en række købstæder, idet den blev indarbejdet i normalpolitivedtægten for købstæder af 1961 og ligeledes indeholdes i normalpolitivedtægt for købstæderne og landdistrikterne af 1968 (§ 51, stk. 3). Bestemmelsen omfatter alene trafikkanlæg, hvis virksomhed mere eller mindre må sidestilles med vejtransportsystemet. De nævnte anlæg skal efter forslaget alene udføre de i § 5 nævnte grundejerforpligtelser, når og i det omfang dele af det samlede anlæg kan udnytte vejens tilstedeværelse som en fordel. Dette vil typisk være tilfældet ud for stationsanlæg, lufthavnsbygninger, rutebilholdpladser, arealer udlejet til private, og i alle tilfælde hvor der er overgange og overkørsler til anlægget. Omvendt vil anlægget være afskåret fra at udnytte vejens tilstedeværelse ud for selve driftsarealet (spor, startbaner m. v.). I tvivlstilfælde, f. eks. hvor skråningsarealer teoretisk kan udnyttes til bazarbebyggelse, eller hvor afgrænsningen mellem stationen og driftsarealer er flydende, skal anlægget have adgang til at give afkald på sådan udnyttelse. I så fald må vejbestyrelsen respektere dette afkald og selv udføre renholdelse m. v. På den anden side er et sådant afkald bindende for anlægget i relation til spørgsmålet om renholdelse m. v., og såfremt dette på et senere tidspunkt under ændrede forhold måtte ønske adgang til vejen, må der optages forhandling med vejbestyrelsen om renholdelsesforpligtelsen m. v. Man har ikke fundet anledning til at tage stilling til bestående bestemmelser, der måtte være fastsat af kommissarius ved statens ekspropriationer, eller eventuelle eksisterende overenskomster, idet disses indhold efter lovforslagets gennemførelse må afhænge af en fortolkning i de enkelte tilfælde.

Da vejbestyrelsen normalt vil være i besiddelse af egnet renholdelses-, grusnings- og snerydningsmateriel, vil det være naturligt, at der i videst muligt omfang træffes aftale mellem anlægget og